

လူငယ်ဟာရေးဆရာ

မင်းတင်အိတ်

M i n T a K h i t

လမ်း(၆)စတိုရီ

LOVE STORY

အခန်း(၁)

လူငယ်စာရေး ဆရာ

မင်းတခေတ်

လပ်(ဖ်) စတိုရီ

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

Love Story

ပရိသတ်သို့ အမှတ်တရ ဝန်ခံချက်

ဤ “အချစ်ပုံပြင်” ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလေးသည် သက္ကရာဇ် (၂၀၀၄-၂၀၀၅) ခုနှစ်က မကွေး ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားလေးတစ်ဦးနှင့် မကွေးနည်းပညာတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသူ လေးတစ်ဦးတို့ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစိတ်ဝင်စားဖွယ်.. လွမ်းမောဖွယ် အ ဖြစ်အပျက်ကလေးကို အခြေခံ၍ “အချစ်ပုံပြင်” ဟု သော လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်ကလေးကို ပရိသတ်များ ထပ်ဆင့်ခံစားရစေရန်အလို့ငှာ မွေးဖွားတင် ဆက်လိုက်ရပါကြောင်း.....

လေးစားကြိုး စားလျက်မှ...

မင်းတခေတ်

၂၀-၉-၂၀၁၁

အချစ်ဆိုတာ...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

မမှည့်လိုက်ရဘဲ ပုပ်သိုးသွားတတ်တဲ့ ပန်းသီး။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

နူးညံ့တိုးတိတ်လွန်းတဲ့ တေးသွားတစ်ခုရဲ့ သံစဉ်ချို့။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

အရိုင်းဆန်လွန်းတဲ့ ဂန္ထဝင်ပန်းရနံ့။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

မုန်တိုင်းရေဆန် လှိုင်းကြမ်း။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

နှလုံးသွေးပြုယုဂ် ဝင်္ကံပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

.....။

တကယ်တော့

အချစ်ဆိုတာ...

လွမ်းမောနာကျင်ဖွယ်ရာများ နဲ့

အစီအစဉ်တကျပုံသွန်းထုဆစ်ထားတဲ့

မှော် ဝင်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါပဲ.....။

နေသွေးရောင်

•••

အချစ်ဆိုတာ...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

မထင်မှတ်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားလိုပဲ

ရယ်မောလိုက် ငိုကြွေးလိုက်ပေါ့...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

သဘာဝကပ်ဆိုးကြီးတွေ လို

ကြမ်းတမ်းရက်စက်လိုက်ပုံက

သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

(တကယ် မထင်မိပါဘူး)

အချစ်ကလေး...

အရမ်းကို ကြည်နူးပျော်ရွှင်ဖို့ကောင်းတယ်..

အဲ....

ကျွန်ုပ် ကောင်ရဲ့ ကြားမှာ

အမှတ်တရ မြေဇာပင်လေးတစ်ပင်သာ

ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ.....။

ကေသွယ်နှင်း

•••

(နိဒါန်း)

“နေသွေးရေ...အတန်းပြီးရင် ငါ့ကို အဆောင်လိုက်ပို့ပေးဦးနော်...ဟဲဟဲ..ဒီနေ့ ငါ့ဘဲဘဲက ကိစ္စတစ်ခု အရေး တကြီးပေါ်လာလို့ လာမကြုံနိုင်ဘူးတဲ့...ငါ့ကို အစောက ဖုန်းဆက်ထားတယ်”

သူငယ်ချင်းမလေး ဖြစ်သူ သက်စုဇော်၏ စကားကြောင့် နေသွေးရောင် ခေါင်းရှုပ်သွားသည် သူမက တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလိုပါပဲ...သူ့ကို ရိုကျလေ့ရှိသည်။

သူတို့နှစ် ယောက် က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေပြန်တော့ တစ်ယောက် နှစ် တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ။

အခုလည်း ကြည့်ပါဦး။

သူမချစ်သူမအားလပ်သည်ကြောင့် နေသွေးကို အပူကပ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်၏ ။

“ဟာ....အလုပ်ကိုရှုပ်တယ်..ဒီမယ်...မိသက်စု၊ ဒီနေ့ငါလည်း မအားဘူး၊ ပြီးတော့...ငါဆိုင် ကယ်က ဆီလည်းသိပ်မကျန်တော့ဘူး”

နေသွေး၏ ဘုဆတ်ဆတ်အပြောကို...သူမက နှုတ်ခမ်းစု၊ မျက်စောင်းထိုး အစရှိသည့် မိန်း ကလေးတို့သဘာဝ အလိုမကျဖြစ်နေဟန်ပန်ကို ပေါ်လွန်လာအောင်... တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပြုမူ လိုက်ပြီး။

“အမယ်....နင်ကမအားရအောင်...ဘာအလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတွေ များ ရှိလို့လဲ”

“ရှိတယ်..ငါ..မှင်စာတို့နဲ့ ကန်ဘောင်မှာ အကြော်စားဖို့ချိန်းထားတယ်... အခုတောင် နောက်ကြနေပြီလားမသိဘူး”

ဟုဆိုကာနေသွေးက လက်မှနာရီကို မြှောက်ကြည့်လျက်မှပြောသည်။

နေသွေး တမင်ညစ်ပတ်နေတာကို သူမ ရိပ်မိသဖြင့် အထာကို

ကောင်းကောင်းသဘော ပေါက်ထားသည့်သူမက ဗျူဟာကိုပြောင်းလိုက်ပြီး ချက်ချင်း မျက်နှာထားကို ပြောင်းလိုက်၏ ။

လေသံကိုလည်း တမဟုတ်ချင်း ပြောင်းလိုက်ပြီး-

“ဪ...နေသွေးရယ်...ငါက နင့်ကို အလကားလိုက်မပို့ခိုင်းပါဘူးဟယ်”

သူမအချိုး ကြောင့် နေသွေး ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“ဒါဆိုနင်က...ငါ့ကို ပိုက်ဆံလည်း ချေးမယ်၊ ဆိုင်ကယ်ဆီလည်း

ဖြည့်ပေးမယ်ဆိုပါတော့ ဒါဆို သွားရအောင်လေ လာ...တက်”

“ဟာ...နင်ကလဲ...အရေး ထဲ လိုချင်တာတွေ ပဲ လျှောက်ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ...အခုချိန်မှာ ငွေပြတ်နေတော့ ပိုက်ဆံရဖို့ကိုပဲ

စိတ်ဝင်စားတယ်...ဘယ်လိုလဲ...ပိုက်ဆံမချေးနိုင်ရင်တော့

So sorry ပဲ”

နေသွေးက ပြောပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ကာ

ဟိုလှန်နီလှန်လုပ်ပြီး အလုပ်ရှုပ်ဟန်နဲ့ဆောင်နေလိုက်သည်။

သူမပွစိပွစိလုပ်နေသည်ကိုလည်း မသိကျိုး ကွဲပြားထားလိုက်၏ ။

“ဒါဆိုလည်းနေလေ...ငါ့ဘာသာပဲ သုံးဘီးငှား ဒါမှမဟုတ်ဆိုင်ကယ်

ကယ်ရီငှားပြီး ပြန် လိုက်တော့မယ်...အစ ကတော့နင့်ကိုငါက အဆောင်ကို

အသစ်ရောက်လာတဲ့ မမ တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ဟာကို...

နင်ကမအားဘူးဆိုတော့လည်း...ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ...နေပါ...ဟဲ... ဒါနဲ့နေသွေး...နင်သိလား...

အဲဒီ မမကလေ နင်သိပ်ကြိုက်တဲ့ မင်းသမီး နဝရတ်နဲ့ အရမ်းတူတယ် ဟဲ့...သိလား”

သူမကပြောပြီး ထထွက်သွားမည် လုပ်တော့ နေသွေး

ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ချေ။ နေသွေး ကမင်းသမီးနဝရတ်ကို အသေအလဲစွဲလမ်းနှစ် ခြုံ
က်သည့် အရူးအမှုးစာရင်းထဲတွင် ထိပ်ဆုံးက ရပ် တည်နေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား...

“ဟဲ့ နေပါဦး မိသက်စုရဲ့ ...ငါက နင့်ကိုနောက်နေတာပါ

ဟ..လာ..ငါလိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့ဟ ..နင်ကလဲ ဒေါသချည်းပဲ...အဟဲ...”

ချက်ချင်း အချိုး ပြောင်းလာသည့် နေသွေးရောင် ကိုသူမက ထပ်မံနှိပ်ကွပ်ပြန်၏

။

“နေပါစေ နေသွေးရယ်....နင်မှမအားတာဘဲ၊ ပြီးတော့ နင့်ဆိုင်ကယ်ကလည်း

ဆီမကျန် တော့ဘူးမို့လား”

“အားပါတယ်ဟာ...ငါကနင့်ကို စနေတာပါဆို...ဆီကလည်း တိုင်ကီအပြည့်ပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ...လာ...သွားကြမယ်”

သည်တော့မှ နေသွေး တစ်ယောက် ပျာပျာသလဲနှင့် သူ၏ စီးတော် ဆိုင်ကယ်

125၀င် ထောင် ရုပ်ဆိုးဘီးလေးကို စက်နှိုးလိုက်သည်။

လမ်းတစ်ဝက် ရောက်သည်အထိ...အနောက်ကနေ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ

တေမိမင်းသမီး လုပ်နေသည့် သက်စုဇော်ကို နေသွေးစိတ်မရှည်ချင်တော့။ သို့ နှင့် -

“ဟဲ့...သက်စု”

.....

“သက်စုဇော်”

“ဘာတုန်း”

သူမ၏ ဘုဆတ်ဆတ်အမေးကြောင့် နေသွေးပင် တစ်ချက်တွန့်သွားသည်။

ပြီးမှ လေပြည်ကလေးနှင့်

“အဟဲ...ဟိုဟာလေ...နင်တို့အဆောင်ရောက်ရင် ငါ့ကို မေ့မသွားနဲ့ဦးနော်”

သူမက တမင် မသိဟန်ဆောင်ပြီး-

“ငါက ဘာကို မေ့ရမှာ လဲ”ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်မေးတော့....နေသွေး

တစ်ယောက် ရှက် အမ်းအမ်းဖြင့်

“ဟာ...နင်ကလဲ...နင်ပဲပြောပြီးတော့....ဟိုဟာ....ဟို..နဝရတ်မမကိစ္စလေဟာ”

“ဪ...အဲဒီ ကိစ္စလား”

“အေး...အဲဟဲဟဲ...”

“ရယ်မနေနဲ့ဦး...ဒီကိစ္စအတွက် မနက်ဖြန် ကျောင်း can-teen မှာ ငါ့ကို

Breakfast ကျွေးမှ ငါက မိတ်ဆက်ပေးမှာ နော်”

“မိသက်စု...နင်မညစ်နဲ့နော်...အစကနင်ပြောတုန်းက ဒီကိစ္စမပါဘူး...ပြီးတော့

ငါပိုက်ဆံ ပြတ်နေတာသိရဲ့ သားနဲ့...အခုလည်း နင့်ကို အဆောင်ပြန်ပို့ပေးနေတဲ့ဟာကို”

အလိုမကျဟန်ကြီးနှင့် ပြောလာသည့် နေသွေးကို သူမက ခွင်တွေ့ တုန်း

တမင်ထပ်ညှိုးထားလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာလဲ...နင်က ငါ့ကို Breakfast မကျွေးချင်ဘူးပေါ့...ဒါဆိုလည်း

ရပါတယ်လေ...ဟင်း ဟင်း...”

အကြောင်းသိ ငယ်ပေါင်းတွေ မို့ နေသွေး စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး-

“အဟဲ...မဟုတ်ပါဘူဟ...နင်ကလဲ စိတ်ချညှပ်....မနက်ဖြန် ကျောင်းက ဦးညိုကြီး

canteen နင်ကြိုက်သလောက်သာ ဆွဲပေးတော့....ငါစီBill(ဘီလ်)မှတ်ပြီးတော့ကို ကျွေးဦးမှာ

”

“ဟဲဟဲဟဲ...အဲသလို လိမ္မာမှပေါ့ဟဲ့”

“အငတ်မ”

“ဘာ...ပြော...ဒယ်..”

နေသွေးက သူမ မကြားအောင် ပြောလိုက်ပေမယ့် နားပါးလှသည့် သူမ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ချက်ချင်း စကားလှီးလွဲပြောလိုက်ရလေတော့၏။

“အဲ...မဟုတ်ပါဘူး...ရှေ့မှာ နင့်အဆောင်မြင်နေရပြီးလို့ပြောတာပါဟာ...အဟဲ”

“နေသွေးနော်...အဟင်း...ငါ့အကြောင်းသိတယ်မို့လား၊ အဟင်းအဟင်း”

“သိ...သိပါတယ်ဟာ...နင်ကလဲ အချင်းချင်းတွေ ကို”

“ဟူး...တော် ပါသေးရဲ့ ”

နေသွေး တစ်ယောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိတ်ချလိုက်ပြီး သူမတို့အဆောင်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ညှင်ညှင်သာသာကလေး ထိုးရပ်ပေးလိုက် လေတော့၏။

ဒင်းက မထင်ရင်မထင်သလို အပြစ်ထပ်ရှာနေရင် အခက်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

...

စာကိုယ်(၁)

နေသွေးတစ်ရောက် ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းပြီး သက်စုဇော်တို့အဆောင်ရှေ့မှာ ဝတ်ထား သည့်တီရှပ် အနီရဲရဲကလေးကို သေချာဆွဲဆန့်လိုက်ပြီး ဆံပင်ကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် လက်နှင့် သပ်တင်နေ၏။ လွယ်အိတ်ကိုလည်းရုပ်ရှင်မင်းသားနေတိုး ဒီဇိုင်းဖြင့် ဟန်ပါပါ ပြောင်း လွယ်ထားလိုက်သေးသည်။

သက်စုဇော် ကတော့ နေသွေးပုံကိုကြည့်ပြီး “သွားပြီ... ဝိတ်ဆုံးရောက်နေပြီ”ဆိုသည့်ပုံနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူမက ခုနှစ် အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အသံဝါကြီးဖြင့်
ကုန်းအော်ပါလေတော့သည်။

“မမကေသွယ်ရေ...မမကေသွယ်”

“ဟ...မိသက်စု...ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဟ၊ ဟိုမှာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ နဲ့
ရှက်စရာကြီး”

“ရှက်ရင် နင်ပြန်တော့လေ...ငါတို့အဆောင်က အခန်းတွေ က မှန်အလုံတွေ
ဟဲ့....ဒီ vocal နဲ့မှ ရမှာ ”

သူမအဆိုကြောင့် နေသွေး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရ၏ ။

တစ်ခဏအကြာမှာ ပဲ အဆောင်ထဲကနေ သူမ ထွက်လာလေတော့၏ ။

“ဟဲ့...သက်စု၊ ဘာလို့များ ဒီလောက်အရေး တကြီး အော်ခေါ်နေရတာ လဲ”

“အဟဲ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး...မမကို

ညီမလေး သူငယ်ချင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမလို့လေ”

“ဪ...ဒါများ ညီမလေးရယ်...အထိတ်တလန့်နဲ့...”

နေသွေး ကတော့ သူမတို့ကိုကြည့်ပြီး မတ်တတ်မေ့နေရ၏ ။

မမေ့နေပါရိုးလား...ကြည့်စမ်းပါဦး...လှလိုက်သည့်မမ။

သက်စုဇော်ညွန့်ဖွဲ့ထားသည့် အ တိုင်း တကယ်နဝရတ်မှ နဝရတ်။ ဖြူဝင်းလှတဲ့
အသားအရေ။ နက်မှောင်ရှည်လျားလှတဲ့ ဆံကေ သာ။ ရွှေသမင်မျက်ဝန်းအစုံနှင့်
မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ က နှာခေါင်းကျပ်အချိုး အစားနှင့် လိုက် ဖက်လှ၏ ။

ပြေပြစ်လှသည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုး အဆစ်တွေ ပါ ထည့်ပေါင်းလိုက်တော့
မမအလှတရားက ပြီးပြည့်စုံသွားသည်။

“ဟဲ့...နေသွေး”

“ဪ...အင်...သက်စုပြောလေ”

“ငါခေါ်နေတာကြာလှပြီ...ဘာတွေ များ ဒီလောက်တောင်တွေ့နေရတာလဲ...
ပြောစမ်းပါဦး”

“လှလို့”

“ရှင်”

“ဟင်...”

နေသွေး၏ ကယောင်ကတမ်း သတိလက်လွတ် အပြောကြောင့် သူမတို့နှစ်
ယောက် သား ကြောင်ငေးသွားရသည်။

“ဟိုလေ...အဲ...ငါက နာမည် ကိုပြောတာပါ”

“နေစမ်းပါဦး...နင်က နာမည် ကိုလှတယ်ပြောရအောင် မမနာမည် ကို
သိနေလို့လား”

“ဟင့်အင်း...ဟိုလေ....”

နေသွေး၏ အူကြောင်ကြောင်အပြောကြောင့် သူမတို့နှစ် ယောက်
ပွဲကျသွားသည်။

နေသွေး တစ်ယောက် ရှက်အားပိုနေသည့်ကြားမှ မမအလှကို ပြစ်မှာ
မိလိုက်သေး၏ ။

ဟုတ်တယ်မမက ရယ်နေရင်လည်း လှနေတာပဲ...

“ကဲ...ကဲ...တော် ပြီ နေသွေး၊ ဒီနေ့အဖို့ နင့်ကို ရယ်နေရတာ နဲ့တင် မိတ်ဆက်ဖို့
အဆင့်ကို ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မမ...ဒါကညီမ ပြောပြောနေတဲ့ ညီမနဲ့ တစ်မြို့
တည်းနေ သူငယ်ချင်း နေသွေး...အပြည့်အစုံ ကတော့ နေသွေးရောင် တဲ့၊ ကျောင်းရော
မေဂျာပါ အတူတူပဲ၊ Computer first year(၉၆)ကလေ”

တစ်ဆက်တည်းမှ နေသွေးကိုပါ မမနာမည် အပြည့်အစုံနှင့် ဂုဏ်ဒြပ်တချို့ ကိုပါ သူမက မိတ်ဆက်ပေးလိုက် သည်။

“နေသွေး...မမက(civil)ဗီ-tech ကလေး...ကေသွယ်နှင်းတဲ့...မမက ဗီ- techQueen နော်၊ ရေနံချောင်းသူ”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”ဆိုပြီး နေသွေးကလက်ဆွဲနှုတ်မဆက်ရဲသဖြင့် ရယ်ပဲ ပြလိုက်သည်။

မမကလည်းအသိအမှတ်ပြုသည်သဘောဖြင့် ပြုံး ပြရုံကလွဲပြီး ထူးထူးခြားခြား ဘာမှလုပ်မပြပါ။

“နေသွေးက ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ပုံရတယ်နော်”

နေသွေးက တစ်ခုခုပြောရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် သက်စုဇော်က ဖြတ်ဖြေပေးလိုက်၏ ။

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့ ...ဒါပေမယ့်အထင်တော့ မသေးနဲ့နော်နေသွေးက Computer King ရယ်”

“အမယ်...ဒီကလဲ ဗီ-tech Queen ပါပဲနော်”

အရွှန်းဝင်ဖောက်လိုက်သည့် မမစကားကြောင့် နေသွေး ပြုံး နေမိ၏ ။

“ဒါနဲ့...မမကေး...ဟို...”

“ဘာ...ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် နေသွေး”

မမကေသွယ်နှင်းကို နေသွေးက ရုတ်တရက် မမကေ ဟုခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလိုက်သဖြင့် သက်စု တစ်ယောက် အံ့ဩတကြီး ဝင်မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟာ...သက်စုကလဲ...ကိုယ့်အမအရွယ်မို့ မမကေလို့ခေါ်တာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊

နင်တောင် မမလို့ခေါ်တာပဲမဟုတ်လား..မဟုတ်ဘူးလား မမကေရယ်...နော်”

နေသွေးက ရှက်ရမ်းရမ်းကာ မဆီမဆိုင် မမကိုပင် အဖော်စပ်လိုက်သေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်....ဟုတ်ပါတယ်”

သက်စု ကတော့ “ငါသိတယ်နော်...”ဆိုသည့်အထာနှင့် “အဟမ်း...အဟမ်း”ဆိုပြီး လုပ် ချောင်းဆိုးပြနေ၏ ။

“ဒါဆိုရင်မမကနဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီးနော်”

နေသွေးအပြောကို မမကေက ခေါင်းညှိတ်ပြ၏ ။ သက်စုဖော် ကတော့ နေသွေး ထပ်ပြော လာမည့် စကားကို နားစွန့်ထားပုံရ၏ ။

“ဒီတော့ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်သွားကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မနက်ဖြန်ကျရှင် ကန်ဘောင် မှာ အကြော်လိုက်ကျွေးမယ်..ဘယ်လိုလဲ...မမကေသဘောတူတယ်ဟုတ်...”

နှုတ်သွက်လျှာသွက် ဖြစ်ကာနေသည့် နေသွေးအဆိုကို မမကေက အဖြေမပေးသေးခင် သက်စုဖော် ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“အေး...အဲဒီ အစီအစဉ်ကောင်းတယ်”

“နင်မပါဘူး သက်စုမ”

ပိတ်ပြောလိုက်သည့် နေသွေးစကားကြောင့် သက်စုဖော်ဇက်ပုသွားပုံကို ကြည့်ပြီး မမကေ တစ်ယောက် နွေးနွေးဆန်ဆန် မှိုင်းမှိုင်းကလေး ရယ်နေလေတော့၏ ။ အို... လှလိုက်တဲ့ မမကေရယ်..

...

စာကိုယ်(၂)

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နေသွေး၏ စိတ်တွေ့ရွှင်လန်းတက်ကြွနေ၏ ။

ထိုတက်ကြွရွှင် လန်းမှု နှင့် အတူ နှလုံးသွေးတိုးကလည်း ဆူဝေလာသည်။

ဒါ..ဘယ်လိုခံစားမှု မျိုး များ လဲ...။ ရုတ်တရက် နေသွေးဘာသာမပြန်တတ်ခဲ့။ သို့
ပေမယ့် ဒါဟာနေသွေး၏ ပထမဆုံးနှလုံးခုန်သံတွေ နှင့် ထူးခြား ဖြစ်စဉ်ဆိုသည်ကိုတော့
ငြင်း၍ မရချေ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ်...နေသွေး တစ်ယောက် မနက်ဖြန်ကို ရင်ခုန်မျှော်လင့်နေမှာ
တော့ သေ ချာလှပါသည်။

“ဟာ....ငသွေးရာ...မင်းလုပ်လိုက်ရင်တလွဲတွေ ချည်းပဲ...ငါ့မှာ တော့
အကြံဆိုင်မှာ ငုတ်တုတ်ကိုမေ့လို့”

အဆောင်ကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်း တစ်ဆောင်တည်းနေသူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ
မှင်စာ(ခေါ်) လှိုင်မျိုး ထွန်းက အထက်ပါအတိုင်းနေသွေးကို အပြစ်တင်သလို ဆီးပြော၏ ။

နေသွေးကဘာစကားမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံး ပြုံး ကြီးဖြင့် ဝတ်ထားသည့်
တီရှပ်အင်္ကျီရင်ဘက် ကိုလှန်ပြီး မှင်စာအရှေ့သို့ တိုးလာ၏ ။

နေသွေး၏ မူမမှန်သည့်အပြုအမူကို မှင်စာ တစ်ယောက် အထင်တစ်မျိုး
ရောက်သွားပုံရ သည်။

“ဟေ့...ဟေ့ကောင်နေသွေး...မင်းဒါ ...ဘာလုပ်တာလဲ...
ယောက်ျားအချင်းချင်းကြီးနော်... ငါ..ဒါမျိုး တွေ စိတ်..စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မှင်စာ တစ်ယောက် နောက်ကို ခြေနှစ် လှမ်းခန့်
ဆုတ်သွားသည်။

“ဟာ...ဝေးလိုက်တာ မှင်စာရာ..မင်းဘာတွေ တွေ နေတာလဲ..ဒီမှာ
ငါ့ရင် ခုန်သံကို လာ နားထောင်ကြည့်လိုက်စမ်း”

မှင်စာ တစ်ယောက် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် နေသွေးရင်ဘက်နားကို
ကပ်နားထောင်လိုက်ပြီး-

“ပုံမှန်ပါပဲ...မင်းဘာ ဖြစ်လို့လဲနေသွေး...လိုအပ်ရင် ဆေးခန်းသွားကြမလား”

မှင်စာအပြောကြောင့် နေသွေး အတော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ လွယ်အိတ်နှင့်

လက်ထဲက ဆိုင်ကယ်သော့ကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး ခေါင်းတရမ်းရမ်းလုပ်နေ၏ ။

ပြီးမှ မှန်ရှေ့မှာ ရပ် ပြီးပြုံး ပြုံး ကြီးလုပ်နေပြန်သည်။ မှင်စာ ကတော့ နေသွေးကိုကြည့်ပြီး

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မည် သို့ မျှနားမလည်နိုင် ဖြစ်နေရ၏ ။

“ဟေ့ကောင်...ငသွေး...မင်းဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ...အချစ် ဖြစ်နေတာကွ”

“ဟေ...အချစ် ဖြစ်နေတာ...ဟုတ်လား၊ငါနားလည်အောင်လည်း လင်းစမ်းပါဦး”

သည်တော့မှ နေသွေးက မမကေနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ပုံကအစ..မနက်ဖြန်

ကန်ဘောင်မှာ အကြော် စားဖို့ ချိန်းထားတာက အလယ်...သူ့ရဲ့ ဝန်းခြင်းကြံရင်ခုန်သံတွေ

အဆုံး..အကြောင်းအရာ အလုံးစုံ ကို ပျော်တပြုံး ပြုံး ကြီးဖြင့် ပိုပိုသာသာ လုံးစေ့ပတ်စေ့

ပြောပြလိုက်လေတော့၏ ။

“ဪ...ဂလိုလား”

“ဂလို...ဂလို”

“ဒါဆို ငသွေး...မနက်ဖြန် ငါမင်းနဲ့ အတူလိုက်ပြီး မင်းမမကေကို

လိုက်ကြည့်လို့ရမလား”

“ဟာ...ရတာ ပေါ့ကွာ၊...မင်း...မင်းသမီးနဝရတ်ကို မြင်ဖူးတယ်မို့လား”

“မြင်ဖူးတယ်လေ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

မှင်စာက နားမလည်သလိုမေးတော့ နေသွေးက

“ဪ...ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူးကွာ...ငါမမကေက နဝရတ်နဲ့တစ်ထေရာတည်းပဲလို့

ပြောမလို့ပါ”

နေသွေးရောင် ၏ ခပ်ကြွားကြွားစကားကို “ပိုပြီ”...ဆိုသည့်သဘောနှင့် မှင်စာက မဲ့ရွဲ့ပြလိုက်၏ ။

“မှင်စာ...ငါ...မင်းကို တစ်ခုတော့ ကြိုသတိပေးထားမယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“မနက်ဖြန် ငါနဲ့လိုက်ရင် မလိုအပ်ဘဲ စကားဝင်မပြောရဘူး၊ ပြီးတော့ အကြော်တွေ ကို တရစပ် နှိုက်နှိုက်မစားရဘူး...ဘယ်လိုလဲ ..သဘောတူလား”

“တူတယ်ကွာ...တူတယ်”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ မှင်စာ ဆိုသည့်ကောင်က သည်လိုကြိုပြောထားမှ တော် ကာကျမည် ။

နာမည် ကသာ မှင်စာ။ လူကဖက်တီးပုတ်ကြီး။ ဗိုက်အိုးကြီးသလောက် အစားအသောက်က လည်းပက်စက်သည်။ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ဝင် ဝင်ပစ်တင်သည့် လေသနစ်ကလည်း ထရစပ်။

နေသွေး ကတော့ မရောက်သေးသည့် မနက်ဖြန်အတွက် အိပ်မက်တွေ ကို စတင်ခြေရာ ကောက်နေလေပြီ။

•••

“အိပ်မက်ခြေရာ”

ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်း တစ်ယောက်

မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

ညခင်းမှာ ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းတဲ့ လမင်းတစ်စင်းလည်း

မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

အခုအချိန်အထိ ဘာဆိုဘာကိုမှ မဟုတ်ခဲ့ရသူပါ။

အဲသလို...ဘာရယ်လို့....

လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ချပြလို့ မရဘဲခဏ

(နေထွက်လေမလား: ရေတက်လေမလား:...)

ကံကြမ္မာစေစရာ လိုက်ကရမယ့် အော်ပရာ

“မ”နဲ့ပတ်သက်လို့

အေးမြရမလား...သွေးကြွရမလား:...

မှတ်ပုံတင်မထားမိတဲ့ မရိုးသားခြင်းတွေ အတွက်

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံချင်တယ် “မ”

ခွင့်ပြုပါ...

(ပြီးတော့)

ခွင့်လွတ်ပါ....။

•••

စာကိုယ်(၃)

“မမကေ...စားနော်...ဘာမှအားနာမနေနဲ့”

စေတနာတွေ သိပ်သည်းဆ သည်းထန်လွန်းနေသည့် နေသွေးကို
သက်စုဇော်က အမြင် ကပ်ကပ်ဖြင့် -

“ငါ ကတော့ နင်ကျွေးတဲ့ အကြော်ကိုရဲရဲမစားရဲသေးပေါင်”

“ဟင်...ဘာ ဖြစ်လို့လဲညီမလေးရဲ့.”

အရိုးခံ မျက်နှာကလေးဖြင့် နားလည်နိုင်စွာ ဝင်မေးလာသည့် မမကေကို သက်စုဇော်က-

“ဘာ ဖြစ်ရမလဲ မမကေသွယ်ရဲ့ ...သူပဲ မနေ့က ပိုက်ဆံမရှိဘူး ညဉ့်နေပြီးတော့...”

အရေး ထဲမှာ သေချာမှာ ထားသည့်မှင်စာက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဒီအတွက်တော့ ဘာမှူမနေပါနဲ့ သက်စု...ဒီကောင်ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ချေးထားတယ်”

“မှင်စာ....မင်းကိုငါဘာမှာ ထားသလဲ....အလကားပေါက်တတ်ကရတွေ ...အဟဲ... မမကေ စားနော်”

နေသွေး တစ်ယောက် ...မမကေရှေ့မှာ သိက္ခာဆည်ရင်း အရှက်ပြေပြောနေ၏ ။ အကြောင်း သိသက်စုဇော် ကတော့ ပြုံး နေသည်။

မှင်စာခမျာမှာ တော့ “ပိုက်ဆံလည်း ချေးရသေး၊ အဟောက်လည်း ခံရသေး”ဆိုပြီး မျက်နှာကြီး ရှုံ့တွထား၏ ။

ရှက်ရမ်းရမ်းကာ မော့ကြည့်လိုက်သည့်နေသွေးမျက်ဝန်းတွေ နှင့် မမကေ၏ အပြုံး နှင့် ရောင် မျက်ဝန်းတို့ ကမ္ဘာ့လေထုထဲမှာ လူမသိသူမသိ ခလုတ်တိုက်မိသွားသည်။

အို....လှလိုက်သည့်အပြုံး ...

လှလိုက်သည့် မျက်လုံး...

ဝုန်းခိုင်းကျနေသည့် ပရမ်းပတာရင်ခွန်သံတွေ ကို နေသွေး တစ်ယောက် အနိုင်နိုင်ထိန်း ချုပ်ရင်းမှ မမကေကို မလုံမလဲပြုံး ပြလိုက်၏ ။

သက်စုမ ကတော့ အကြော်တွေ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အလကားရတိုင်း ကောက်ဝါးနေသည်။

ပြီး...ပလုပ်ပလောင်းအသံကြီးနှင့် “နောက်တစ်ပွဲ”ဟုပင်ထပ်မှာ
လိုက်သေးသည်။

ဒီပွဲမှာ သနားစရာအကောင်းဆုံးသတ္တဝါက မှင်စာပင်။

နေသွေး ထပ်အဟောက်ခံရမှာ ကို ကြောက်သည်ကြောင့် အကြော်တွေ ကို
အားရပါရ ကောက်စားချင်ပေမယ့် သက်စုဇော် စားတာကိုပဲ ငေးကြည့်ပြီး သွားရည်ကျနေ၏ ။

“နေသွေးလည်း အကြော်တွေ စားလေ”

အတွေ့ :လွန်နေသည့် နေသွေး တစ်ယောက် မမကေပြောမှ ပစ္စု
ပွန်တည့်တည့်ကို ပြန် ရောက်သွားကာ အကြော်တစ်ခုကို ကောက်စားလိုက်၏ ။

ကံဆိုးချင်တော့...ထိုအကြော်က ငရုတ်သီးကြော် ဖြစ်နေသည်။

အစပ်မစားနိုင်သည့် နေသွေးခမျာ ထွေးထုတ်ရအခက်...ဆက်ဝါရအခက်နှင့်
လျှာဖျားလေး ပေါ်မှာ တင် ဒုက္ခလှလှတည့်တည့်တွေ နေကြ၏ ။

နောက်ဆုံးဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချကာ အတင်းကြိတ်မှိတ်မျိုချလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတချို့ က မြှော ကပ်ပင့်ပြီး နေတိုးနှင့် တူသည်ဟုပြောဖူးထားသဖြင့်
နေသွေးက ငရုတ်သီးစပ်နေသည့် ဒုက္ခကို ဟန်ဆောင်ရင်း နေတိုးဒီဇိုင်းနှင့် အသင့်ငဲ့ထားပြီး
ဖြစ်သည့် ရေနွေး တစ်ခွက်ကို အစပ်ပြေမော့သောက်လိုက်၏ ။

“ဖူး...ဖလူး...အား..စပ်တယ်..စပ်တယ်..”

အကြောင်းက...မောင်နေသွေး တစ်ယောက် ရေနွေးပန်းကန်နှင့်
အချဉ်ပန်ကန်ကို မှာ :သောက်မိသွားခြင်းပင်။

မျက်နှာကြီးနီရဲလာကာ မျက်ရည်တွေ နှာရည်တွေ ပါ ထွက်ကျလာတဲ့
နေသွေးပုံကြောင့် အားလုံး ပွဲကျသွားလေတော့၏ ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်...

နေသွေး ကျေနပ်ပါသည်။

သူ့ကြောင့် မမကေ တစ်ယောက် ပြုံး ပျော်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်ခဲ့တာ

မဟုတ်လား...

ဟုတ်တယ်...အခု...ကျွန်တော် ကြောင့် မမကေ ရယ်နေရတာ မို့လား...

အို....ပျော်လိုက်တာ လောကရယ်..။

...

စာကိုယ်(၄)

“ငသွေး...မင်းမလဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိသက်စုတို့အဆောင်သွားသွားနေရတာ ချောင်းတင် မဟုတ်တော့ဘူး....မြစ်ကြောင်းကြီးပါ ဖြစ်တော့မယ်...

မင်းဆိုင်ကယ်လည်းကြာရင် တာယာတွေ ပါ အပါးလွန်ပြီး ပွင့်ကုန်ဦးမယ်...တကယ်ပဲ ငါမပြောလိုက်ချင်လို့ ကြည့်နေတာ...အရူး အမဲသား ကျွေးမိတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး နေမှာ ”

ထုံးစံအတိုင်း မမကေတို့အဆောင်ကို သွားရန် ဟန်ပြင်နေသည့်

နေသွေးကိုမှင်စာက ခနဲတဲ တဲရုံ့မဲ့ပြောတော့ နေသွေးက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင်ပြုံး ပြုံး ကြီးဖြင့် -

“ဟဲဟဲ...ဒါ ကတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပဲလေ...မနာလိုတိုရှည်မ ဖြစ်ပါနဲ့ ကိုယ့်လူရယ်... ကဲ...ကဲ...နောက်ကျနေပြီ၊ ငါမိုးပြီဟေ့...ဘိုင်ဘိုင်”ဟုဆိုကာ ဆိုင်ကယ်ကိုခွ လက်ပြကာ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

မမကေတို့အဆောင်ရှေ့ကို ရောက်တော့ သူ့ဘဲဘဲ

အလာကိုစောင့်မျှော်နေသည့် သက်စု ဇော်နှင့် တည့်တည့်တိုးသဖြင့် သူမမခံချင်အောင် နောက်လိုက်သည်။

“အဲဒါကိုပြောတာပေါ့...မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာဆိုတာ”

သူမကလည်း ခေသူမဟုတ်။ နေသွေးကို ချက်ချင်း ပြန်ဆော်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ငါတို့ကမျှော်တယ်...ဘာ ဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်မျှော်တာ... အင်ဒါ ပေမယ့် တချို့ တွေ ကျတော့လည်း ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နဲ့ ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက် လာလုပ်နေကြတယ်လေ”

သူရင်ကိုတည့်တည့်ထိသွားသည့် စကားလုံးမြားတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် နေသွေးထပ်မပြောရဲ တော့။

သို့ နှင့် မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ပြီး-

“အဟဲ့...ငါက အလကားစတာပါ သက်စုမရဲ့ ၊ ဒါနဲ့ငါ့ကိစ္စဘယ်လိုလဲဟင်”

“နင့်ကိစ္စက ငါဘာထပ်ပြောစရာရှိတော့လို့လဲ...နင့်မမကေက အရမ်းတည်ငြိမ်တယ်... လမ်းမများ တတ်ဘူး၊ အားအားရှိ အခန်းထဲမှာ ပဲ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်နေတတ် တယ်၊ ရည်းစားမရှိဘူး...ဒါပဲလေ... ဘာထပ်ပြောစရာကျန်လို့လဲ”

“ဟာ...ငါပြောတာက မမကေ ငါ့ကို ဘယ်လိုသဘောထားနေသလဲ..အဲဒါကိုပြောတာ”

“ဟ...ဒါတော့ ငါဘယ်သိမလဲ၊ သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာမေးကြည့်ပေါ့”

“အမ်..”

သက်စုမအပြောကြောင့် နေသွေး ဘာဆက်ပြောရမည် မသိ ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“အဲ...ဒါပေမယ့်...နင့်အကြောင်းတွေ တော့ ငါ့ကို ညှကမေးသေးတယ်ဟ”

သည်စကားကြောင့်နေသွေး တစ်ယောက် ရေငတ်တုန်းရေတွင် ထဲကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး အလောတကော ထပ်မေးလိုက်၏ ။

“ဘာတွေ မေးတာလဲဟင်”

“ဪ...ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ...နင့်ကာရိုက်တာက ဘယ်လိုလဲပေါ့..ဒီ လောက်ပါပဲ”

“အဲဒီ တော့ နင်က ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်လဲဟင်”

“ငါကလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်...နေသွေးက ပျော်ပျော်နေတတ်တာကလွဲပြီး အနေအထိုင် တည်ငြိမ်းအေးဆေးတယ်လို့...ပြီးတော့ အခုထိလည်း ရည်းစားလုံးဝမထားဖူးသေးဘူးလို့ပိုပို သာသာလေးထည့်ပေးလိုက် တာပေါ့ဟာ”

“နင် အဲလိုပြောတော့ မမကောက ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှတော့မပြောဘူးဟ...ပြုံး ပဲပြုံး နေတာ”

“ပြုံး နေတယ်...ဟဲဟဲ...တော် လိုက်တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းမလေး သက်စု....နင့်ကို မနက်ဖြန် ကျောင်းမှာ မုန့်အဝဝယ်ကျွေးဦးမှာ ”

“တကယ်...”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

နေသွေးအပြောကြောင့် သက်စုမျက်နှာကလေး အပြုံး ရောင် လွှမ်းသွား၏ ။ မုန့်မျက်နှာကြောင့် ထင်....သက်စုမစကားလုံးတွေ လွင့်ပျံ့လာပြန်သည်။

“သိလား...ညကတောင် ငါနဲ့မမကေသွယ် နင့်အကြောင်းရယ်စရာတွေ ပြော ဖြစ်သေးတယ်”

“ငါ့အကြောင်းရယ်စရာတွေ ဟုတ်လား၊ ဘာရှိလို့လဲ”

နေသွေးက နားမလည်သလိုမေးတော့ သူမက-

“ငါတို့ကျောင်းစတက်ရတဲ့နေ့ကလေဟာ....အတန်းထဲမှာ တီချယ်က

ဩဝါဒစကားတွေ ပြောနေလို့ တစ်တန်းလုံးတိတ်ဆိတ်နေတဲ့အချိန်မှာ အိမ်နံ့ဖြိုး ဆိုတဲ့ ခပ်ချောချောကောင်မလေး တစ်ယောက် ချောင်းထဲဆိုးလိုက်တာကို နင်ကမပြောမဆို

မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် ဆရာဝန် တစ်ယောက် ပါ။ မင်းကို ဖလီးမက်စ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ထပြောလိုက်တော့ တီချယ်ရော့ တစ်ခန်းလုံး ပွဲကျကုန်တဲ့အကြောင်းလေ”

“ဪ...အေး...အဟဲ”

အတိတ်ကိုနေသွေး ပြန်တွေ့ မိပြီး ရယ်နေလိုက်သေး၏ ။

“နှင့်မမကေဆို ရယ်လိုက်တာမှအရမ်းပဲ”

“ဒါဆို အခြေအနေတွေ ကောင်းတယ်ပေါ့”

ထိုစဉ် သက်စုဇော်၏ ချစ်သူ ကြည်ဇင်ဦး ရောက်လာသဖြင့် သူမက နေသွေးအမေးကို မဖြေဘဲ ဆိုင်ကယ်နောက်သို့ တက်ထိုင်ကာ

“ကဲ...နေသွေး...ငါတို့တော့ လစ်ပြီ”

သူမချစ်သူကလည်း “ငါ့ကောင်ကြီး...ကြီး စားထားကွ” ဟုနောက်သွားသဖြင့် နေသွေး တစ်ယောက် အောင့်သက်သက်နှင့် ပြန်ပြုံး ပြလိုက်ရ၏ ။

“ဟူး...ရင်တွေ မောလိုက်တာ မမကေရယ်” ဟုနေသွေး တစ်ယောက် တီးတိုးရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး မမကေကို ခေါ်တွေ့ လိုက်သည်။

အကြောင်းအရာ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အာလာပသလ္လာပပြောပြီး ပြန်ရုံပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်

ထိုအချိန်တဒင်္ဂလေးသည် နေသွေးအတွက် အပြင်းစားပိုင်တစ်ခွက်လို မိန့်မှု :သာယာပျော် ရွှင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မမကေ အကြည့်တွေ က သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးကို ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းသည်။

အို...ကြီးမားလိုက်သည့် အချစ်၏ စွမ်းပကား...။

“မ”ရယ်...

လောကမှာ အချစ်နဲ့ ထိတွေ့ ခဲ့သူတိုင်းက

အလိုလို ကဗျာဆရာတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်တဲ့...

ကျွန်တော် ကတော့....

“မ”ဆိုတဲ့ အချစ်နတ်ဘုရားနဲ့တွေ့မှပဲ

အူကြောင်ကြောင်ကောင်ကြီးကို ဖြစ်လို့။

ဪ...အချစ်...

အချစ်...

အချစ်...

စစ်တော့ ဘယ်တော့မှမ ဖြစ်ပါစေနဲ့ “မ”ရယ်...

...

စာကိုယ်(၅)

“ငါသိရသလောက်တော့....မင်း...အခြေအနေမဆိုးပါဘူး နေသွေးရာ...ရဲရဲသာ ဖွင့်ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“မင်းက ပြောတော့လွယ်တယ် မှင်စာရ...ငါတို့ခင်ကြတာမှ

တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ...ဒီအချိန်မှာ ငါဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ခင်မင်မှု ကို

အခွင့်ကောင်းယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားအတော် များများ ထဲမှာ ငါပါသွားမှာ ပေါ့...တော် ကြာ

မမကေက ငါ့ကို အထင်သေးပြီး ယောက်ျားတွေ က ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေ ချည်းပဲဆိုပြီး လက်ရှိ ခင်မင်မှု လေးပါ ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားခါမှ...ဆိုပြီး နေသွေးက စကားစကိုဖြတ်ထားသည်။”

“ဒါ ကတော့ မင်းအထင်ကိုကွ...ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်...ရဲမှမင်း ဖြစ်

ဆိုတဲ့ စကားပုံနဲ့ ကြောက်ရင်လွဲဆိုတဲ့ စကားပုံတွေ ကိုတော့ မင်းမေ့မထားနဲ့”

“အင်း ..မီးစင်ကြည့်ကရမှာ ပဲ မှင်စာရေ...သက်စုစကားတွေ နဲ့မမကေပုံစံကို ငါအကဲခတ် ကြည့်မိသလောက် ကတော့ ငါ့ကိုမမကေက Minus(-)တော့ မပြဘူးကွ”

တွေ :တွေ :ဆဆပြောလာသည့် နေသွေးစကားကို မှင်စာက

“ဒါဆိုလည်း လုပ်တော့လေကွာ”

“အဲလိုကျတော့လည်း ငါ့စိတ်က မရဲဘူးကွ”

“ကဲ...ငါတော့ မလျှောက်တတ်တော့ဘူး ငသွေးရေ...ငါလမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကိုလစ်ပြီ...စိတ်ပါရင်တော့လိုက်ခဲ့”

.....

မှင်စာကို ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကို ပက်လက်လှန်ချလိုက်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဖွဖွကလေးချပြီး မမကေအကြောင်းကို တွေးနေမိလေသည်။

...

စာကိုယ်(၆)

“နေသွေး....နင်ကလေး လည်ချင်တဲ့နေရာကျ လည်ပြီး ဒီလိုနေရာကျတော့ တုံးကို တုံး လွန်းတယ်၊တကယ်ပဲ...တွဲ လာတာလည်း တစ်လကျော်ပြီ၊ ဟိုကဒီလောက်ကြီးအထာတွေ ပေး နေတဲဟာကို”

အားမလိုအားမရဖြင့် မဲ့ကာရွဲ့ကာပြောလာသည့် သူငယ်ချင်းမလေး သက်စုဇော်ကို-

“နင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဟာ၊ မဟုတ်ခဲ့ရင်...”

“ဘာမှမဟုတ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး နေသွေး...ငါတို့မိန်းမချင်း အပွေးမြင် အပင်သိတယ် ဟဲ့...ပြီးတော့...ငါလည်း နင်နဲ့လှော်ထားပြီးသား...ဟွန်း...”

သူငယ်ချင်းတွေ က အမျိုး မျိုး တိုက်တွန်းကြပေမဲ့ စိတ်ကမရဲ ဖြစ်နေသည်။

နောက်...ဖွင့်ပြောဖို့ကိုလည်း ဝန်လေးနေမိသည်။

ရှက်သလိုလိုကြောက်သလိုလိုနှင့် ဘယ် လိုခံစားချက်ကြီးမှန်းလည်း မသိ။

“မမကေရှေ့ကို ရောက်ရင် ငါ့စိတ်တွေ က ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာမှန်းကို မသိဘူးဟာ”

ခံစားချက် အပြည့်နှင့် ပြောလာသည့် နေသွေးစကားကို မှင်စာက -

“အဲဒါ အချစ်နတ်ဖမ်းစာတာ”ဟု မှတ်ချက်ဝင်ပေး၏ ။

သက်စုမ ကတော့ -

“နင်....လဲသာသေးလိုက် နေသွေး”ဟု ထောပနာပြုပြီး ထွက်သွားလေတော့၏ ။

ဟုတ်တယ်...ငါဖွင့်ပြောလိုက်သင့်ပြီး။

အို....မ ဖြစ်သေးပါဘူးလေ....

ဘာလို့မ ဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ....

စသည့်အတွေ့ :တွေ နှင့် နေသွေး တစ်ယောက်

လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီး။

ယခုအထိတော့..နေသွေး ဘာကိုမှ တိတိပပ မဆုံးဖြတ်ရသေး။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပေါ့လေ....။

...

နေသွေး တစ်ယောက် ...အတန်းအားရက် ဖြစ်တာက တစ်ကြောင်း၊

စိတ်လက်မကြည်မသာ ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ စသည့်အကြောင်း အရာတွေ ကြောင့် ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ တစ်ယောက် တည်း ထွက်လာခဲ့ပြီး အကြော်ဆိုင်ထိုင်နေမိ၏ ။

အကြော်တစ်ခုကောက်စားလိုက်၊ ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက်ငှဲ့သောက်လိုက်နှင့် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန် ဘဝကိုခဏတာ အဆက်ဖြတ်ထားပုံရ၏ ။ မျက်ဝန်းတွေ ကတော့ ရှေ့တူရူဆီသို့ အမိပွာမဲ့ ငေးမော နေ၏ ။

ထင်မှတ်မထားသည့် အချိန်အခါတွေ မှာ ထင်မှတ်မထားမိသည့် အကြောင်းကိစ္စတွေ က အစီစဉ်တကျထထ ဖြစ်တတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း နေသွေးထံသို့ လုံးဝမျှော်လင့်မထားမိသည့် ကဝေ တစ်ယောက် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏ ။

“ဟိတ်၊ ဒီမှာ ထိုင်လို့ရမလားဟင်”

ရင်းနှီးပြီးသားအသံလှိုင်းတစ်ခုကြောင့် နေသွေး မော့ကြည့်လိုက်မိပြီး ကြောင်ငေးသွား သည်။

မကြောင်နေရောလား...ထိုကဝေမလေးမှာ နေသွေး၏ ချစ်လှစွာ သော မမကေသွယ်နှင့် ဖြစ်နေသည်ကိုး....

“ဟာ...မမကေ....ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို...လာ....ထိုင်လေဗျာ”

နေသွေးက အံ့ဩတကြီး ပြောလည်ပြော...သူမထိုင်ဖို့အတွက် ခုံလည်းဆွဲယူပေးလိုက် ရာ သူမက မခိုတရို့အပြုံး နုကလေးဖြင့် (နေသွေးစွဲမက်သည့်အထဲတွင် ထိုအပြုံး လည်းပါ၏ ။) “ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး....ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အားနေတာနဲ့ ကန်ဘောင်ကို ရောက်လာတာ၊ ညီမလေးသက်စုကလည်းနယ်ခဏ ပြန်သွားတော့ အဆောင်မှာ တစ်ယောက် တည်းပျင်းနေလို့...ဒါနဲ့...နေသွေးကရော နယ်မပြန်ဘူးလား”ဟုတစ်ဆက်တည်းမေးလိုက်၏ ။

“မပြန် ဖြစ်ပါဘူး မမကေရယ်...ကျွန်တော် လည်းစိတ်မလန်းတာနဲ့ ဒီမှာ

လာထိုင်မိတာ... ဟိုကောင် မှင်စာကလည်း ပြန်သွားတယ်လေ..."

သူမကနေသွေးကို ခပ်ပြုံး ပြုံး လေး စိုက်ကြည့်နေသေးသည်ပြီမှ-

“ဟုတ်ပါ...နေသွေးမျက်နှာ သိပ်မလန်းသလိုပဲနော်...ပြောပါဦး...ဘာတွေ များ စိတ်သော က ဖြစ်နေလို့လဲ”

မမကေအမေးကြောင့် နေသွေး မလုံမလဲ ဖြစ်သွားကာ-

ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ...ဒီလိုပါပဲ

“ပြောကြည့်လေ မမကေ ကူညီဖြေရှင်းပေးလို့ရနိုင်မလားလို့”

နေသွေး အတော် ဒုက္ခ ဖြစ်သွားသည်။

“မမကေကို ချစ်နေလို့ဗျိုး” ဟု စိတ်ရိုလက်ရို အော်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း..

“အကြော်စုံတစ်ပွဲ ထပ်ပေးပါဦးဗျို.”

နေသွေး တစ်ယောက် သိသိ သာသာ အာရုံလွှဲပစ်လိုက်၏ ။

သို့သော် ..

“ဘာလဲ...မမကေ သိခွင့်မရှိတဲ့ကိစ္စမို့လား...ဒါမှမဟုတ်”

“အဲ...အဲလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...ကျွန်တော် မှာ မမကေကို လျှို့ဝှက်ထားစရာ ဘာအကြောင်းကိစ္စမှမရှိပါဘူး...ဒါကိုတော့”

နေသွေးနည်းတူ စကားမဆုံးခင် သူမက ဖြတ်မေးလိုက်၏ ။

“ဘာလဲ...မမကေကို တကယ်မခင်လို့ မပြောချင်တာလား နေသွေး...”

“ဟာဗျာ...မမကေနဲ့တော့ ခက်ပြီ”ဟုဆိုကာ နေသွေး တစ်ယောက် ဘာထပ်ပြောရမှန်းမသိ တော့။

အခုမှ”စားရမှာ လည်း သဲတရှပ်ရှပ်၊ ပစ်ရမှာ လည်း အဆီတဝင်းဝင်း”ဆိုသလို

ဖြစ်နေသည်။

“ပြောလေ...မမကေကို တကယ်မခင်လိုလားလို့”

ထပ်ခါထပ်ခါမေးလာသည့် သူမစကားတွေ ကြောင့် နေသွေးတစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပုံရ၏ ။

မမကေကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ပြောဖို့အတွက် အားယူလိုက်သည်။

သူမ ကတော့ မှုမမှန်း ဖြစ်နေသည့် နေသွေးဟန်ပန်ကိုအကဲခတ်နေစဉ် နေသွေး၏ ဆိုင်းမ ဆင့်ပုံမဆင့် ရုတ်တရက်စကားကြောင့် ဆွံ့အလို့သွား၏ ။

“ဒီဆိုင်ကအကြော်တွေ အတော် ကောင်းတယ်နော်”

နေသွေးက နှလုံးသားက ထွက်ကျလာသည့် စကားလုံးတွေ ကို နှုတ်ခမ်းက ပြောရန် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ အကြော်လာချပေးသည့် စားပွဲထိုးကောင်လေး ရောက်လာသဖြင့် စကားလုံးတွေ ကို အတင်းမျိုချလိုက်ပြီး အထက်ပါ အဆီအငါမတည့်လှသည့် ဝါကျတစ်ခုကို ချက်ချင်း အစား ထိုးလိုက်ရ၏ ။

သူမ ကတော့နားမလည်နိုင်စွာ ဖြစ်နေသည်။ ရှက်စိတ်တွေ ကြောက်စိတ်တွေ ထုံမွမ်းပြီး သိသိသာသာရဲတက်လာသည့် နေသွေးမျက်နှာကို သူမက-

“နေသွေး...ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ.... မှန်းစမ်း...နေမကောင်းဘူးလား”ဟုဆိုကာ

နေသွေးနဖူး ကို လှမ်းစမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးအတွင်း မှာ နေသွေးစိတ်တွေ ထိန်းချုပ်ရခက် ဖြစ်နေ၏ ။

သူမ ကတော့....အထိအတွေ့ တစ်ခုကို မည် သို့ မျှ ခံစားမိပုံမပေါ်၊

မရိုးသားသည့်သူ့မှာ သာ..

“ကိုယ်လည်းမပူပါဘူး....ပုံမှန်ပါပဲ”ဟု သူမ တစ်ယောက် တည်း

တီတိုးပြောနေသေး၏ ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် နေသွေးမှာ သာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ကာ ရေခဲနွေးတစ်ခွက် ကို အရှက်ပြေမော့သောက်လိုက်သည်။

“အား...ဖူး...ဖလူး...ပူတယ်”

“ဪ...ဒီကလေး ဒီနေ့မှ ဘယ်လို ဖြစ်နေရတာ လဲ...အခုမှမမကေ ငဲ့ထားတဲ့ရေခဲနွေးအပူ ကြီးလေ...မသိဘူးလား အဟင်း...ဟင်း..”

လျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြီး လက်ဖြင့် ယပ်ခတ်နေသည့် နေသွေး၏ အူကြောင်ကြောင်အပြုအမူ ကြောင့် သူမ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။ ကိုယ်ခန္ဓာလှုပ်သည့်အထိ တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောနေ၏ ။

“ခစ်ခစ်....ခစ်.... ဖြစ်ရလေ နေသွေးရယ်...ခစ်...”

အတော် ကြာမှ သူမက စကားစကို ပြန်ဆက်၏ ။

“နေသွေး”

“ဗျာ...”

“မမကေ မေးတာကို အခုထိ မဖြေရသေးဘူးနော်”

ဒါကိုနေသွေးက အူကြောင်ကြောင်နှင့် “ဟုတ်ကဲ့”ဟု ဖြစ်နေသေး၏ ။

“ဘာဟုတ်ကဲ့လဲ..ဖြေလေ..”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“လာပြန်ပြီလား..... ဒီဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့....အဲ...မဟုတ်ကဲ့...အာ...”

ရိုးသားဖြူစင်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်လှသည့်...နေသွေး၏ အူကြောင်ကြောင်ပုံလေးကို ကြည့်ပြီး သူမပြုံး နေမိ၏ ။ သူမ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဤမျှရိုးသားဖြူစင်သည့် ယောက်ျားလေးမျိုး ကို ဘုရားစူးမတွေ့ကြုံဖူးခဲ့။

“ကဲ....ကိုနေသွေး....ဒီနေ့စကားပြောရတာ လိုရင်းကိုရော ရောက်ပါဦးမလား”

“အဟဲ...”

“ဘာအဟဲလဲ....ပြောစရာရှိတာပြောတော့”

“ဟိုပြောတော့ ပြောချင်တယ်...ဒါပေမယ့်လေ...”

စကားလေးတစ်ခွန်းနှစ် ခွန်းပြောမည့် ကိစ္စကို အိုင်တင်တွေ အရမ်းခံနေသည့် သူ့ကိုသူမ စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ကဲ...ဒါပေမယ့် ဘာ ဖြစ်လဲ...ပြော”

“ဟို...မမကေကို ပြောရမှာ ...အားနာလို”

“ဗုဒ္ဓေါ....အားနာရအောင် နေသွေးက မမကေကို ဘာပြောမှာ

မို့လဲ....ပြောသာပြောပါ... မောင်နှမအချင်းချင်းတွေ ပဲဟာကို”

သူမ၏ အကာအကွယ်အပြောအဆိုက ပီရိသေသပ်လှ၏ ။ နေသွေးကလည်း ဒီနေရာမှာ တော့ သိပ်မခေလှ။

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ မမကေရဲ့ကျွန်တော့်မှာ ပြောရခက် မပြောရခက်နဲ့

မပြောရင်လည်း မမကေက အတင်းမေးဦးမှာ ၊ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လို့ မမကေ စိတ်ဆိုးသွားပြန်ရင်လည်း... အင်း...”

နေသွေးက သက်ပြင်းခပ်ရှည်ရှည်တစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်ပြီး

ခေါင်းတရမ်းရမ်းလုပ်ကာ သူမ ၏ စိတ်ဝင်စားမှု ကို မြှင့်ယူလိုက်၏ ။

“အမလေး...စကားကြောတွေ ရှည်နေလိုက်တာ နေသွေးရယ်...လိုရင်းကို

မရောက်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ...ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ် ကတိတစ်ခုတော့

ပေးရမယ်”

စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောနေသည့် နေသွေးကို သူမစိတ်မရှည်သလို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဘာကတိလဲ...ပြော”

“ဘာကတိလဲဆိုတော့ အခု ကျွန်တော် ပြောမယ့် ပြဿနာကို မမကေ စိတ်လည်းမဆိုး ရဘူး၊ ပြီးတော့...အဲဒီ ပြဿနာကို မမကေတစ်ခါတည်း ဖြေရှင်းပေးရမယ် ဘယ်လိုလဲ”

နေသွေးက ဒီစကားကို သူ့အကြံနှင့် သူ တစ်ခါတည်း ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောထားခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။ သူမကလည်းမခေပါ။

“ဟုတ်ပြီလေ...ဒါပေမယ့်....နေသွေးပြဿနာက မမကေလုံးဝဖြေရှင်းပေးလို့မရတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်နေရင်ရော”

“ဒါတော့ စိတ်ချ...ကျွန်တော် အာမခံတယ်...ဒီပြဿနာကို မမကေ လုံးဝဖြေရှင်းနိုင်တယ်”

“ဒါဆို...ဝုဏ္ဏလေ”

“သဘောတူတယ်ဆို ကျွန်တော် ပြောပြီနော်”

“ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါ”

“Promise နော်”

“နေသွေး...မမကေ စိတ်တိုလာပြီနော်”

“ဝုဏ္ဏ...ကျွန်တော် ပြောပြီ....အခု...ကျွန်တော် ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာက....”

နေသွေးစကားစကို ဖြတ်ထားစဉ် မမကေနှင့် နေသွေး မျက်ဝန်းချင်း ဆုံမိသွား၏

။ ပြီးမှ-

“မမကေ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်မိနေတဲ့ ပြဿနာပဲ”

“ဟင်...”

ထိုတဒင်္ဂလေးတွင် လောကကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပုံရ၏ ။

အသံဗလံတွေ ငြိမ်သက်နေ၏ ။

ထင်မှတ်မထားသည့်နေ့သွေး၏ အပြောကြောင့် သူမ အံ့ဩသွားသည်။ သို့ပေမယ့် သူမက ချက်ချင်း ဆိုသလို အပြုံး တစ်ပွင့်ကိုမျက်နှာပေါ် ပစ်တင်ထားလိုက်၏ ။

ထိုအပြုံး ကိုနေ့သွေး ဘာသာမပြန်တတ်ပါ။ ထိုအပြုံး အတွက်နေ့သွေး စိတ်လှုပ်ရှားရသလို အံ့လည်း အံ့ဩသွားမိသည်။

သူထင်ထားသည်က မမကေ သည်စကားကိုကြားရင် စိတ်ဆိုးသွားမည် ဟုပင်။ ယခုတော့ ...

တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သည်လိုစကားမျိုး ...နေ့သွေးပြောလာမည် ကို သူမကြိုတင်ခန့်မှန်း မိပြီးသား ဖြစ်ပေမယ့်...ဤမျှလောက် မြန်ဆန်လိမ့်မည် ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ချေ။

“ဟုတ်တယ်...မမကေကို ပထဆုံးစတွေ့ခဲ့တဲ့ နေ့ကတည်းက ကျွန်တော် အရူးအမူးချစ်မိခဲ့တာပါ။ မမကေက ကျွန်တော် ဘဝရဲ့ ချစ်ဦးသူပါ”

“.....”

သူမ ကတော့ ရည်စားစကား အပြောခံရသည့် မိန်းကလေးတို့ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကလေးငုံ့ထား၏ ။

“အခုမမကေ ကျွန်တော် ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီမို့လား”

စကားအဆုံးမှာ သူမက နေ့သွေးကို ညှို့ ဓာတ် အပြည့်ပါသည့် မျက်ဝန်းတွေ နှင့် တစ်ချက် မော့ကြည့်ရင်းမှ ပြုံး လိုက်ပြီ-

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာမှမပါတာ၊ မုန်းတယ်လို့ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ.. ဒါပေမယ့်ဒီစကားပြောတာ...သိပ်စောမနေဘူးလားဟင်နေ့သွေး”

သူမစကား အသွားအလာတွေ ကို ရိပ်မိသည့်နေသွေးက ချက်ချင်း
ချည်နှောင်ပစ်လိုက်၏။

“မမကေ ...ကတိတည်ရမယ်လေ”

“ဘာကတိလဲ”

အရူးကွက်တွေ နင်းနေသည့် သူမကို နေသွေးက “ဒါမျိုး မရဘူး”ဆိုသည့်အပြုံး
မျိုး ပြုံး ပြလိုက်ပြီး-

“ပြဿ နာကိုတစ်ခါတည်း ဖြေရှင်းပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိလေ”

“နေသွေးက အသလိုလိုနဲ့ ဒါမျိုး ကျ သွက်တယ်နော် ရတယ်လေ...မမကေ
ကတိအတိုင်း ဖြေရှင်းပေးရမှာ ပေါ့”

“ဒါဆို အဖြေက”

“ဟိုးဟိုး....မမကေ နေသွေးကို စမ်းသပ်ရဦးမယ်”

“ဟာ...မမကေမညစ်နဲ့ဗျာ”

“အို...ညစ်တာမှမဟုတ်တာ...ကိုယ့်ချစ်သူ ဖြစ်လာမယ့် လူ တစ်ယောက် ကို
ဘယ်လောက် ထက်မြက်မှု ရှိသလဲဆိုတာတော့ စမ်းသပ်ရမှာ ပေါ့...နေသွေးပဲ
စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဒါ...မိန်းကလေး တစ်ယောက် အတွက် ဘဝနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စလေ...
လွယ်လွယ်ဆုံးဖြတ်လို့ရပါ့မလား”

နေသွေး တစ်ယောက် အတော် စိတ်ပျက်သွား၏။ သူမ ကတော့ ခပ်ပြုံး ပြုံး နှင့်

-

“ဘယ်လိုလဲ မမကေစမ်းသပ်မှု ကို လက်ခံမှာ လား”

“အခုမှတော့ လက်ခံရတော့မှာ ပေါ့...ပြော...ဘယ်လိုစမ်းသပ်မှု မျိုး လဲ”

“သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး...နေသွေးက မမကေကို

မနက်ဖြန်ကစပြီး ရည်းစားစာတစ်စောင် လာပေးရမယ်”

ဒါများ မမကေရယ် စာဖွဲ့လို။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူ တစ်ယောက် ကို ရည်းစားစာ တစ်စောင်မဟုတ်ဘူး ဆယ်စောင်ပေးနိုင်တယ်။

နေသွေး တစ်ယောက် စိတ်ထဲက ပြောနေစဉ် သူမ၏ နောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် အတော် လေသွားရ၏ ။

“ဒါပေမယ့်...ပါးစပ်က ရည်းစားစာပါလို့ ပြောပေမယ့် အထဲမှာ အဓိပ္ပါယ်လေးနက်တဲ့ စာတစ်ကြောင်းပဲပါရမယ်...ဖတ်တဲ့လူကိုလည်း ရည်းစားစာမှန်း လုံးဝမသိစေရဘူး”

“မမကေ...ဘယ်လို ဘယ်လို...ရည်းစားစာလို့ ပြောပေးပြီး ရည်းစားစာမှန်း ဖတ်တဲ့သူ မသိရဘူး...ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဘယ်လိုလဲဆိုတော့...ရည်းစားစာ မဟုတ်တဲ့ ရည်းစားစာရေး ခိုင်းတာပေါ့ကွယ်”

နေသွေး အတော် ခေါင်းစားသွားသည်။

မမကေ တမင်ညစ်နေတာများ လား...

မမကေ ပုံကြည့်ရတာ အဲလိုလည်းမဟုတ်။ စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်း၏ ။

“အဲဒါမျိုး ရည်းစားစာ မမကေကို သုံးစောင်တိတိပေးရမယ်”

“ဗျာ....သုံးစောင်ကြီးများ တောင်”

“ဟုတ်တယ်...တစ်ရက်ကို တစ်စောင်နှုန်းပေါ့...ဒါပေမယ့်နေသွေးပေးတဲ့ စာတွေ ကိုမမ ကေတစ်ရက်အတွင်း : ရည်းစားစာမှန်း တပ်အပ်အဓိပ္ပါယ်ဖော် ပြောပြနိုင်ခဲ့ရင် နေသွေး အရှုံးနော်”

“သုံးစောင်လုံး မမကေ မသိခဲ့ရင်...”

“နေသွေး အနိုင်ပေါ့...ဒါပေမယ့်...မမကေကို ပြန်လည်ရှင်းပြနိုင်ရမယ်နော်”

“ဒါဆိုရင်...”

“နေသွေးကို မမကေ အဖြေပေးရတော့မှာ ပေါ့”

ဘယ်ကစပြီး ဘာဆက်လုပ် ရမည် မသိပေမယ့် ...မမကေအဖြေပေးမှာ

ဆိုတဲ့အတွေး :တစ်ခုနဲ့တင် နေသွေး အတော် ကျေနပ်သွား၏ ။

“ကဲ...အခုပဲ ဒီစမ်းသပ်ပွဲကလေးကို စ လိုက်ပြီး...နေသွေးအောင်မြင်ပါစေ...

မနက်ဖြန်မမ ကေ နေသွေးရဲ့ ရည်းစားစာမဟုတ်တဲ့ ရည်းစားစာကိုမျှော်နေမယ်နော်၊ ခုတော့ မမကေပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုယ့်အတွေး နှင့် ကိုယ်မို့ မမကေထွက်သွားသည်ကိုပင် နှုတ်မဆက်လိုက်ရ။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဒီလိုထူးထူးဆန်းဆန်း ဗရုတ်သုတ်ခေတွ ကိုမှ

ဝါသနာထုံတတ်သည့် မမကေကိုလည်း အံ့ဩနေမိ၏ ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်...ဒီပွဲကိုတော့ သူနဲ့ရလေတော့မည် ။

သူရုံးခဲရင် ရလဒ်က-အမှန်း

အောင်မြင်ခဲ့ရင်တော့ အကျိုး အမြတ်က-အချစ်ပေါ့။

ကိုယ့်အချစ်စစ်စစ်တစ်ခုကို သက်သေပြဖို့ကိုယ် အစွမ်းကုန်ကြိုး စားရမှာ ပေါ့...

တွေး လို့သာ တွေး မိနေပေမယ့် အခု သူ့ဘယ်ကစလို့ ဘာဆက်လုပ် ရမည်

မသိ။ သူမက တော့ စာဂျိုးမလေးဆိုတော့ ဗဟုသုတအတော် ပြည့်စုံပုံရ၏ ။

သူမ မသိအောင် ရေး ရမည့် ရည်းစားစာက သာမန်တော့ ရမှာ မဟုတ်။

အတော် ခက်ခက် ခဲခဲလုပ်ယူရမည် ကိုတော့ သူ့စိတ်က အလိုလိုသိပါ၏ ။

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ...ငါအကြံရပြီ၊ ညီလေးရေ...အကြံဖိုးစားပွဲပေါ်မှာ ထားခဲ့ပြီဟေ့”

ဘာအကြံတွေ သွားသည်တော့ မသိ..

နေသွေး တစ်ယောက် ကတော့ အလောတကြီး ထွက်သွားခဲ့လေပြီ....

•••

အချစ်ဆိုတာမျိုး က...

အထူးတန်းမျက်လှည့်ပွဲတစ်ခုလိုပါပဲ...

ထင်မှတ်မထားတဲ့

ထောင့်ချိုး တွေ ထဲကနေ

ထင်မှတ်မထားတဲ့

အထူးအဆန်းအမှတ်တရတွေ ..

တစ်ခုပြီးတစ်ခု...

.....။

ဒီမယ် ကိုယ့်လူ...အဲဒါ “အချစ်ပဲ”

ခင်ဗျားတို့ မမြင်ဖူးသေးရင်

အသေအချာ အားစိုက်ကြည့်ထားပါ...။

•••

စာကိုယ်(၈)

“အမယ်...ငသွေး ပြောစမ်းပါဦး၊ တစ်ညလုံး ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊

အဆောင်လည်း ပြန် လာမအိပ်ဘူး၊ ငါနယ်က ပြန်ရောက်ကတည်းက မင်းကိုမျှော်နေတာ...

မင်းက စောစောစီးစီး ဒီမှာ လာနှပ်နေတာကိုး”

လမ်းထိပ်က Morning Star Café ဆိုင်ထဲသို့ မှင်စာ တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး နေသွေးကို အပြစ်တင်သလိုပြောရင်း ဝင်ထိုင်၏။

“ဪ...မိသက်စုရော ပါလား...လာ..ထိုင်လေ”

သက်စုဇော်က ပြုံး စစနှင့် ဝင်ထိုင်ပြီး-

“ဘယ်လိုလဲ နေသွေး၊ ငါ့ကို ရောက်ရောက်ချင်း နင့်မမကေက ဇာတ်လမ်းစုံပြောပြလိုက်ပြီ မှင်စာကို ပြောပြတော့ မှင်စာကတောင် မမကေ စားလိုက်လို့ ငသွေး ဂေါက်ပြီး ပြန်လာမအိပ်တာလားမသိဘူးတဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး..နင် တစ်ညလုံး ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ဘယ်လိုလဲ...မမကေပြောတဲ့ ရည်းစားစာ မဟုတ်တဲ့ ရည်းစားစာဆိုတာ ရပြီလား”

နေသွေးက ဘာစကားမှပြန်မမပြောဘဲ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတွေ ကိုသာ လိုမ့်စားနေ၏

။

ဘယ်ကတည်းက ငတ်ပြတ်နေသည်မသိ။

“မမကေသွယ်ကတောင် နင့်အတွက် ပူနေသေးတယ်၊ နေသွေး...ရေး မှရေး နိုင်ပါ့မလားတဲ့ ငါကလည်း ဘာရမလဲ...ငါ့သူငယ်ချင်း R011 မကျအောင်

အပိုင်ပြန်ပြောပစ်ခဲ့တာပေါ့...နေသွေးကို အထင်မသေးနဲ့နော်...နေသွေးက တစ်ခါ တစ်ခါ သူများ မထင်တာတွေ ကို အံ့ဩသွားအောင် ထထလုပ်တတ်တယ်လို့၊ အခုရော့....ဘယ်လိုလဲ”

မှင်စာ ကတော့ အငတ်ကြီးနေသည့် နေသွေးကို အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် -

“ဟင်္ဂါတို့ကိုလည်း သောက်ဖက်လုပ်ပါဦးဟ...ဘယ်ကတည်းက ငတ်နေလဲ မသိဘူး”

“အဖက်မလက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ...တစ်ညနေလုံး တစ်ညလုံး ဘာမှမစားရသေးလို့ အခုမှ အဝတီးနေတာမို့ပါ”

“နေစမ်းပါဦး...မင်းက ဘာတွေ များ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နလို့လဲ”

“ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့...ပြီးတော့ ငါ့သိက္ခာတရားအတွက် တစ်ညလုံး ၂Internet ဆိုင်မှာ မမကေကိုပေးဖို့အတွက် ရည်းစားစာရှာဖွေနေတာလေ...ညနေတစ်ပိုင်းလုံး E-literately ထဲက ငါ သိချင်တဲ့စာအုပ်စာတန်းတွေ ရှာဖတ်ပြီး ၂Internet ဆိုင်သွားလိုက်တာ အခုဒီဆိုင်ကိုရောက်တယ်”

“ဒါဆို နင် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ အငတ်ခံနေတာပေါ့”

နေသွေးက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး စားလက်စ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို ဆက်စားနေရာ သက်စုဇော်က-

“အံ့ပျံ့ဟယ်”

“ဒါ ကတော့ ချစ်တာကိုဟ၊ ဒီလောက်တော့ ကြိုး စားရမှာ ပေါ့”

“ငသွေး...မင်းဒါဆိုရင်...အခုမျက်နှာမသစ် သွားမတိုက်ရသေးဘဲ ဒီမှာ Breakfast လာဆွဲ နေတာပေါ့”

“အခုမှ ထလာတာပါဆို...ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရဦးမှာ လဲ”

“ဖွီး...ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တဲ့ကောင်”

မှင်စာက ရွံ့ရွာရွာ ဖြင့် ခုံကို တစ်ဖက်တိုးထိုင်လိုက်၏ ။

မိသက်စု ကတော့ ရယ်ဟဟဖြင့် -

“ဒါနဲ့ နေပါဦး...နေသွေး နင်မမကေအတွက် ရည်းစားစာမဟုတ်တဲ့ ရည်းစားစာ ရပြီလား..”

“မရသေးဘဲနဲ့ဒီလိုစိတ်ချလက်ချ လာစားနေနိုင်ပါ့မလားဟဲ့”

“ဒါဆို...ရပြီပေါ့”

မှင်စာက စိတ်ဝင်တစားမေးလာတော့ နေသွေးခေါင်းညိတ်ပြု ဖြစ်၏ ။

“ငါတို့ကို ပြဦးလေ...အဖေ...ငါတို့လည်းစိတ်ဝင်စားလိုကြည့်ချင်တယ်”

စိတ်ဝင်တစားမေးလာသည့် မိသက်စုကို နေသွေးက NO...NO..ဒါ ကတော့ top secret ပဲ “အမလေး ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ...မပြချင်လည်း နေပေါ့...ဟွန်း..”

“ကဲ...ငါတော့ စားသောက်ပြီး အဆောင်ပြန်ရေချိုး လိုက်ဦးမယ်...မမကေကို အချစ်သဝန် လွှာလေး သွားဆက်သလိုက်ဦးမယ်...ငါစားထားတာလေးတွေ တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကြည့် ရှင်းလိုက်ပေတော့ ...ငါတော့လစ်ပြီ”

“ဟာ...ဟေ့ကောင်နေသွေး...ခွေးမျိုး နေဦးလေ”

“နေသွေး...နင် လူလည်မလုပ်နဲ့နော်...ပြန်လာခဲ့”

နေသွေး ကတော့ အရာအားလုံးကို မသိကျိုး ကွဲပြားကာ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

မှင်စာနှင့် သက်စုဇော်တို့နှစ်ယောက် မှာ သာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့လေတော့၏ ။

...

“မ ”ရေ...

ကျွန်တော် ဟာ ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့်

အချစ်အတွက် သူရဲကောင်း ဖြစ်ချင်တယ်...။

အဲဒီ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ...

ခရီးလမ်းတွေ ဘယ်လောက်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းနေပါစေ...

အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားနဲ့

ကျော်ဖြတ် အနိုင်ယူပါ့မယ်ဆိုတာ ...ယုံ...။

...